

siti da Hrvati tradicionalno imaju pravo birati svoga kralja. *Stjepan, posljednji kralj bosanski* (1858.) pak iskazuje ideju zbog koje unutrašnja nesloga, slavohleplje unutar nacionalnih zajednica i loši potezi kralja nužno vode do poraza i aludira na hrvatske aktualne prilike i austrijske poteze. I na kraju *Matija Gubec, kralj seljački* (1859.) u kojemu se prikazuje ideja da se nacija oblikovala kao zajednica koja obuhvaća sve slojeve društva i u kojemu je istaknuta bitka između dvije ideološki oprečne skupine: pokvareni feudalni svijet protiv svijet seljaka-zajednica istih u kojima vladaju antičke-republikanske vrijednosti.

Zaključak

Iz analize drama može se zaključiti da Bogović, kao i drugi hrvatski i europski intelektualci toga razdoblja, izborom povijesne tematike u pozadini svojih djela pronalazi način na koji se može polemički pratiti usud vlastite zemlje i iznijeti vlastiti stav prema onovremenim hrvatskim društvenim i političkim pitanjima. Nadalje, htjela sam analizirati neke narativne modalitete nekoliko intelektualaca u devetnaestom stoljeću koji su doprinijeli izgradnji ideje nacije, kako *osmisliti zamišljenu zajednicu*. Prikazala sam kako Bogovićeve povijesne drame predstavljaju tematike vezane za nove patriotske ideje, te također da reprezentacija nacije stvara snažnu privrženost jer se širi kao nešto što je emocionalno i vlastito. Nacija od nekog apstraktnog entiteta, postaje nešto konkretno, određeno srodstvenim vezama što vrši retorički učinak tako što se temeljni element nacionalnog diskursa oduzima nacionalnom promišljanju i prebacuje ga se u polje fenomena o kojima se ne može raspravljati i koje se ne može izbjeći,⁵³ kao na primjer srodstvo, religijska tradicija, ljubav. Željela sam, dakle, istaknuti da bi uspjeh ideje nacije bio utoliko veći što je manji bio indeks simboličkih i morfoloških inovacija koje je uvela, evocirajući poznate slike, već cijenjene vrijednosti, s kojima su ljudi već na bezbroj načina bili upoznati.

Summary

Narration of the Nation in Mirko Bogović's Historical Tragedies

Keywords: Mirko Bogović, Croatian National Revival, development of a national community, national narratives in dramatic texts

A new narrative political style developed within revival movements during the 19th century, which differed from preceding complex philosophical and theoretical tractates. A political style based on emotions, rather than rationality as was the case before, came to the fore. This is a style of mythographic suggestion, symbols, stories and allegories. Literary text plot analysis (poetry, tragedies, novels, theater plays, libretti intended for operas) shows the frequent incidence of certain symbols and narrative figures used to create strong allegiance to new patriotic ideas. An analysis of three Mirko Bogović's dramatic pieces: *Frankopan* (1856), *Stjepan, posljednji bosanski kralj* (Stephen, the Last King of Bosnia) (1858) and *Matija Gubec, kralj seljački* (Matija Gubec, the Peasant King) (1859) is presented in the paper. Bogović introduces ideals and values connected to national community representation into these dramatic pieces bringing them about in an especially acceptable way due to the storyline and historical ambient in which he places them. Thus, it can be concluded that Bogović, together with other Croatian and European intellectuals of that period, found a way to polemically follow the destiny of his own country and express his attitude towards Croatian social and political issues of that time by choosing a historical subject matter for the backdrop of his pieces.

53 Benedict Anderson, *Zamišljena zajednica*, Zagreb: Školska knjiga, 1990., str. 147.